

ЧИЧО СТОЯНЪ

Въ последния день на 1939 година българскитѣ деца изгубиха за винаги своя обиченъ чичо Стоянъ. Той бѣше златна птичка, изпратена отъ дѣда Господа да пѣе въ детскитѣ сърдца. Цѣли петдесетъ и петъ години тая птичка пѣ за златенъ Слънча, за българското синьо небе, за бистритѣ потоци, за китнитѣ гори и планини, за роснитѣ тревички, за дѣхнитѣ цвѣтенца, за чистата радостъ, що блика въ детскитѣ сърдца.

Въ своитѣ сърдечни пѣсни чичо Стоянъ излѣ оная свѣтла обичъ къмъ детето и всички божии създания, която бликаше като планински изворъ въ неговото отзивчиво сърдце.

Чичо Стоянъ прекара много незгоди въ живота си. До последния си день той живѣ въ тежка неволя. Но и до последния си часъ сърдцето му запази своята ведростъ, която той раздаваше съ две шепи на своитѣ многобройни малки читатели. Често негови другари го запитваха:

— Чичо, защо и на стари години ти си бодъръ и веселъ? Защо твоео сърдце е винаги младо?

Чичо Стоянъ отговаряше съ своята блага усмивка, която никога не го напускаше:

— Защото обичамъ децата. За тѣхъ живѣя. За тѣхъ презъ цѣлия си животъ азъ пѣхъ. При тѣхъ е изворотъ на вѣчната младостъ.

И наистина, който е виждалъ чича Стояна между децата, който го е слушалъ, когато чете своитѣ омайни стихове на своитѣ малки слушатели, — знае какво неземно щастие изпълняше сърдцето на пѣвеца въ тия сладки мигове.

Чичо Стоянъ притежаваше тритѣ златни ключа, съ които се отключва всѣко детско сърдце. Първиятъ ключъ е оная чистосърдечностъ, която блика въ всѣки редъ на неговото творчество. Вториятъ ключъ е крилатото му въображение, което дава живъ образъ на всичко, до което се докосне. И най-после третиятъ ключъ е свѣтлата радостъ, съ която сж пропити всичкитѣ му творби.

Затова чичо Стоянъ ще живѣе вѣчно въ сърдцата на българскитѣ деца.

Ранъ-Босилекъ